

ת"ד 582/01/12 - מדינת ישראל נגד אלעד כהן

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

ת"ד 582-01-12 מדינת ישראל נ' כהן

16 ינואר 2014

בפני כב' השופט נאיל מהנא
המאשימה
נגד
הנאשמים
מדינת ישראל
אלעד כהן

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד חגית גנץ

ב"כ הנאשם עו"ד ערן מנדל

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

1. עסקינן בתאונת דרכים שארעה בין מכונית פרטית ואופנוע אשר היה נהוג בידי הנאשם.

האישום

2. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של **גרימת תאונה**, עבירה על תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961 (להלן: "**תקנות התעבורה**"); **רשלנות**, עבירה על סעיף 62(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א - 1961 (להלן: "**פקודת התעבורה**"); **עקיפה בדרך לא פנויה**, עבירה על תקנה 47(ד) לתקנות התעבורה בקשר עם סעיף 38(1) לפקודת התעבורה; **ועקיפה בתוך צומת**, עבירה על תקנה 47(ה)(4) לתקנות התעבורה.

עובדות כתב האישום

3. על פי המתואר בכתב האישום, ביום 08.06.10 בסמוך לשעה 10:45 נהג הנאשם באופנוע ונסע בכביש 437 מכיוון כללי אדם לכיוון פסגת זאב בירושלים. בהגיע הנאשם לצומת חזמה נהג ברשלנות בכך שעקף בתוך צומת תוך כדי חציית קו הפרדה רצוף ופגע ברכב פרטי, אותו ניסה הנאשם לעקוף, נהוג בידי עבד אלדאיים ראד (להלן: "המעורב") שנסע בכיוון נסיעת הנאשם והחל לבצע פניה שמאלה בצומת, ובכך גרם לתאונת הדרכים. כתוצאה מהתאונה נחבל הנאשם וכלי הרכב המעורבים ניזוקו.

תשובת הנאשם

4. הנאשם כפר במיוחס לו בכתב האישום וטען באמצעות סנגורו בהאי לישנה: "**הרכב של המתלונן היה בחניה בצד ימין לפתע החל לפנות לשמאל ופגע ברכב הנאשם שהיה בנתיבו**".

הראיות

5. **מטעם המאשימה** העידו רס"מ אליהו מזרחי הבוחן אשר הגיע למקום התאונה בחן את הממצאים בשטח וערך את דוח הבוחן (ת/2) (להלן: "הבוחן"); **והמעורב**.

6. **מטעם הנאשם** העיד הנאשם בעצמו; **ואלדר בוכריס**, העד אשר נהג ברכבו בכיוון נסיעת הנאשם במועד התרחשות התאונה, ומסר הודעה במשטרה ביום 05.10.10 (נ/1).

גדר המחלוקת

7. שני הצדדים הציגו גרסאות סותרות לאופן התרחשות התאונה. **לטענת המאשימה**, התאונה ארעה כתוצאה מכך שהנאשם עקף את רכבו של המעורב שנסע בכיוון נסיעת הנאשם והחל לבצע פניה שמאלה בצומת, לכיוון כפר חיזמה, וזאת תוך כדי חציית קו הפרדה רצוף. לעומת זאת, **לטענת ההגנה**, רכבו של המעורב עמד בשול הימני חציו על השול וחציו על נתיב הנסיעה, לפתע החל בנסיעה שמאלה ללא איתות ובכך גרם לנאשם אשר נסע בנתיב הנסיעה הימני לסטות שמאלה אולם, התנגש בו ללא הואיל ובכך נגרמה התאונה.

8. לאמור, עיקר המחלוקת בין הצדדים, נעוצה בשאלה היכן נקודת האימפקט בין הרכבים.

דין והכרעה

מבנה הצומת

9. אין מחלוקת, כי מדובר בצומת T ומקום התאונה הינו כביש דו סטרי. בכיוון נסיעת הרכבים נתיב ימני לנסיעה ישר לכיוון המחסום ונתיב שמאלי לפונים שמאלה לכיוון כפר חיזמה, ובכיוון הנגדי נתיב נסיעה אחד. בין שני המסלולים מפריד קו הפרדה רצוף. מדובר בכביש בינעירוני בו מותרת מהירות נסיעה של 80 קמ"ש.

10. כמו כן, אין חולק, כי במקום התאונה קיים שול דרך צר באופן שמונע עצירת כלי רכב בתוך השול

עמוד 2

מבלי לחסום חלק מנתיב הנסיעה.

מהי נקודת האימפקט?

11. במקרה שלפנינו, מקום ההתנגשות יש בו בכדי להוות הוכחה טובה לאחריות לתאונה. שכן באם ההתנגשות הייתה בנתיב הנסיעה הימני, הרי יש בכך לכדי לאשש את טענת הנאשם כי רכב המעורב הגיח מהשול, ואילו אם ההתנגשות הייתה בנתיב הנגדי, הרי הנאשם ביצע עקיפה בתוך הצומת כטענת המאשימה.
12. אין מחלוקת, כי רכבו של המעורב הוזז ממקומו לאחר התאונה, והמעורב החנה אותו בהמשך הדרך. ואילו האופנוע של הנאשם נותר במקומו עד להגעתו של הבוחן לזירת התאונה. הבוחן, שמע את גרסאות הצדדים, בחן את הממצאים האובייקטיביים שנמצאו בזירת התאונה וערך את דו"ח הבוחן מטעמו.
13. כבר עתה אציין, כי הגעתי למסקנה כי מסקנותיו של הבוחן נתמכות על ידי הממצאים האובייקטיביים שנמצאו בזירת התאונה, ואני מקבל את דו"ח הבוחן כמהימן.
14. הבוחן, העיד בפניי כי מסקנתו שגרסת הנהג המעורב היא הנכונה התבססה על הממצאים שנמצאו בזירת התאונה. בהתאם לעדותו, גרסתו של הנאשם ואף של עד ההגנה בוכריס, אינה מתיישבת עם הממצאים שנמצאו במקום התאונה.
15. הבוחן העיד כי התאונה אירעה בצומת (עמ' 7, ש' 12), בנתיב הנגדי ולא בנתיב לפונים שמאלה (עמ' 6, ש' 11).
16. בהתאם לממצאים שקבע הבוחן נמצאו שברים בנתיב הנסיעה הנגדי מעבר לקו ההפרדה הרצוף לפני קו העצירה המצביעים על כך שבזמן המגע הראשוני בין שני כלי הרכב האופנוע היה מעבר לקו ההפרדה הרצוף. עוד בהתאם לממצאי הבוחן, נמצאו שריטות בנתיב הנסיעה הנגדי מעבר לקו ההפרדה הרצוף בהמשך לשברים ועד מקום עצירתו הסופי של האופנוע, המצביעים על נתיב החלקת האופנוע עד למקום עצירתו הסופית. בנוסף, על פי ממצאי הבוחן לא נמצאו סימני בלימה.
17. הבוחן העיד בפניי כי בהתאם לממצאים אלה, ועל פי הנזקים בין הרכבים, מסקנתו הינה, כי בזמן המגע הראשוני בין שני כלי הרכב האופנוע היה מעבר לקו ההפרדה הרצוף והרכב היה לפניו בתחילת פניה שמאלה לכיוון כפר חיזמה.
18. הבוחן הסביר בעדותו בפניי כי באם התאונה היתה מתרחשת כפי שמתאר הנאשם אזי היו נגרמים נזקים שונים לכלי הרכב. שכן היתה נגרמת מעיכה ברכב המעורב ונזק בחזית האופנוע ובנוסף, האופנוע היה עף לכיוון כללי ירושלים ולא שמאלה לכיוון כפר חיזמה כפי שארע בפועל. כמו כן, היו נגרמים נזקים קשים יותר.
19. אציין, כי **מר בוכריס**, העיד בפניי כי הינו עד נייטרלי ואין לו הכרות מוקדמת עם איש מהצדדים. ואכן, אמנם מדובר בעד אובייקטיבי וניטרלי לחלוטין אשר נהג בכיוון נסיעת הנאשם ובהתאם לעדותו, נהג אחרי האופנוע במועד התרחשות התאונה. אולם, איני מקבל את גרסתו. הבוחן הסביר, כי עדותו

של העד אינה מתיישבת עם הממצאים בזירת התאונה ועם הנזקים. עוד הסביר הבוחן, כי גם אם היה רכב המעורב במצב עצירה בשול הדרך, העד לא יכול היה להבחין בו שכן לא היה לו שדה ראייה לכך מכיוון הנסיעה שממנו הגיע. אכן, מקובלת עלי מסקנתו של הבוחן שככל הנראה העד לא הבחין במצב הרכבים טרם התרחשות התאונה אלא רק לאחר התרחשות התאונה עצמה.

20. הבוחן טען כי באם נקבל את גרסתו של בוכריס כי הוא הבחין בהתרחשות התאונה ממרחק של 100 מטר (נ' 1, ש' 9), נגיע למסקנה כי כאשר היה במרחק של 140-150 מטר ממקום התאונה, הבחין ברכב המעורב חונה על השול. אולם, לטענת הבוחן, בכוון נסיעת הרכבים עקומה קלה ימינה, ומשכך, במרחק שכזה לא יכול היה העד להבחין ברכב החונה בשוליים שכן לא היה לו מספיק שדה ראייה. אציין, כי מתמונה מס' 6 בלוח התצלומים שנערך על ידי הבוחן (ת' 3) ניתן להבחין על נקל כי בכוון נסיעת הרכבים עקומה ימינה ואכן קיים שדה ראייה מוגבל לשול הימני.

21. הבוחן הסביר כי הוא שלל את האפשרות כי התאונה ארעה כפי שמתאר העד לא רק בגלל העדר שדה הראייה אלא גם בגלל אופי הנזקים שנגרמו לכלי הרכב, מקום שכיבת האופנוע ועל הסריטה שנעשתה על הכביש ומקום חניית הרכב המעורב (עמ' 6, ש' 28-29). כך שגם אם העד טעה בהערכת המרחק המדויק שלכאורה לטענתו הבחין ברכב המעורב חונה בשול הדרך אין בה בכדי לשנות מהמסקנה אליה הגיע.

22. אמנם, אכן רכבו של המעורב הוזז ממקומו ועת שהגיע הבוחן לזירת התאונה הרכב לא היה במקום בו נעצר כתוצאה מהתאונה. הבוחן הסביר בעדותו, כי "גם לאחר שהרכב הוזז הוא נותן לנו עדיין טווח של מקום התאונה" (עמ' 7, ש' 1-3). בנסיבות אלה, לא מצאתי כי היה בכך בכדי לפגום במסקנותיו של הבוחן.

23. ב"כ הנאשם בסיכומיו העלה טענות הנוגעות לעובדה כי המעורב היה נהג חדש במועד האירוע וכן לעובדה כי מיקום התאונה לא היה מוכר לו. אולם, לא מצאתי בכך בכדי לשנות מהתוצאה אליה הגעתי והיא שהתאונה ארעה באחריותו של הנאשם.

24. לאור האמור, הגעתי למסקנה כי התאונה אירעה, בצומת עת שרכב המעורב היה במהלך פנייה שמאלה. אציין, כי ער אני לעובדה כי הנהג המעורב מסר בהודעתו במשטרה כי התאונה אירעה בעת שהחל כבר בפנייתו שמאלה ואילו בעדותו בבית המשפט שינה בהתחלה את גרסתו וטען כי התאונה אירעה עת שהיה בעצירה טרם פנייתו שמאלה. אולם הגעתי למסקנה כי גרסתו אשר נמסרה במשטרה ביום האירוע היא הגרסה הנכונה במיוחד כאשר היא נמסרה סמוך למועד התאונה וגם מאחר והעד שינה שוב את גרסתו בבית המשפט וחזר ואמר כי התאונה אירעה בנתיב הנגדי (עמ' 10, ש' 11).

לסיכום

25. אשר על כן, אני מרשיע את הנאשם בכל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה והודעה היום ט"ו שבט תשע"ד, 16/01/2014 במעמד הנוכחים.

עמוד 4

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם שלפני הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות של **גרימת תאונה**, עבירה על תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961 (להלן: "**תקנות התעבורה**"); **רשלנות**, עבירה על סעיף 262(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א - 1961 (להלן: "**פקודת התעבורה**"); **עקיפה בדרך לא פנויה**, עבירה על תקנה 47(ד) לתקנות התעבורה בקשר עם סעיף 38(1) לפקודת התעבורה; **ועקיפה בתוך צומת**, עבירה על תקנה 47(ה)(4) לתקנות התעבורה.

באותן הנסיבות, ביום 08.06.10 בסמוך לשעה 10:45 נהג הנאשם באופנוע ונסע בכביש 437 מכיוון כללי אדם לכיוון פסגת זאב בירושלים. בהגיע הנאשם לצומת חזמה נהג ברשלנות בכך שעקף בתוך צומת תוך כדי חציית קו הפרדה רצוף ופגע ברכב פרטי, אותו ניסה הנאשם לעקוף, שנסע בכיוון נסיעת הנאשם והחל לבצע פניה שמאלה בצומת, ובכך גרם לתאונת הדרכים. כתוצאה מהתאונה נחבל הנאשם וכלי הרכב המעורבים ניזוקו.

ב"כ המאשימה ביקשה להטיל על הנאשם פסילה של 8 חודשים בקיזוז 60 יום פסילה מנהלית, פסילה על תנאי וקנס.

ב"כ הנאשם ביקשה להסתפק בפסילה המנהלית ולהטיל קנס מינימלי.

בנסיבות העניין, כאשר אני לוקח בחשבון כי מדובר במי שמחזיק ברישיון נהיגה משנת 1997, שלחובתו 16 הרשעות קודמות, נשוי, עובד שכיר כמאבטח, אני דן אותו לעונשים הבאים:

1. לתשלום קנס בסך ₪ 1,500 אשר ישולם עד ליום 2/3/2014.

2. לפסילה מלקבל ו/או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים בניכוי 60 יום פסילה מנהלית. הנאשם יפקיד רישיונו או אישור משרד הרישוי על העדר רישיון במזכירות בית המשפט לא יאוחר מיום 2/3/2014.

תשומת לב הנאשם לכך שהעונש המקובל על נהיגה בזמן פסילה הוא מאסר בפועל.

3. לפסילה מלקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום ט"ו שבט תשע"ד, 16/01/2014 במעמד הנוכחים.

נאיל מהנא, שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

אני מורה על עיכוב ביצוע גזר הדין למשך 45 ימים.

ניתנה והודעה היום ט"ו שבט תשע"ד, 16/01/2014 במעמד הנוכחים.

נאיל מהנא, שופט